

corateurs meer door zijn architectuur geleid had, dan zou daardoor aan de gratie van Sjollema's figuren geen schade gedaan zijn. En de op zichzelf aardige synthese van Amsterdam door Worm kon dan meer in het geheel zijn opgenomen en niet aan den muur hangen als een toevallige verzamelaarscuriositeit.

Het kan wel door den uiteraard geestelijken band zijn, dat de kerkelijke afdeeling meer een geheel is. Een compositie van Charles Eyck besluit de zaal en vergroot die tegelijk dank zij het wijze inzicht van den maker. Op het pleister vormen de in houtskool en bruin krijt uitgebeelde bijbelsche gelijkenissen een rhytmisch geheel, waarvan sommige deelen plastisch zweven vóór het wit van den achtergrond en dien in onstoffelijke wijdheid herscheppen; terwijl anderen met louter lijn-contouren rustig de compositie aan den muur bevestigen en de plaats van den wand verduidelijken. De figuren zijn niet overal even sterk of verdiept als uitdrukking, als voor korte tentoonstellingsvreugd; toch zijn sommige stukken teekenkunst van een aandoenlijke hartelijkheid. De stijl is een amalgaam van spontane vindingen en vage herinneringen aan kunstperiodes met zeer uiteenlopende uitingen; van didactische vertelling en van ornamentiek; van realisme en symboliek. Bewijzende, dat op een muur veel, alles zijn werking kan hebben, als een echt muurschilder met begrip der bizondere omstandigheden het toepast.

Ook in de groote Christusfiguur van Nijs is met weinig middelen een expressieve beweging bereikt. Begaafd figuurteekenen, met een neiging tot dramatiek in de richting van Grünewald. Het groote formaat brengt ver-raderlijke moeilijkheden mede: het verwijderd blijven van portretkunst zonder misbruik te maken van al te gangbare afwijkingen van de natuur.

De materiaal-mogelijkheden worden door de hedendaagsche industrie voortdurend zoo uitgebreid, dat de kunstenaar er niet de slaaf van hoeft te zijn; de vergankelijkheid van het procédé van deze beide werken is in dit verband geen bezwaar en men kan zich deze voldoende in duurzamer uitvoering voorstellen.

In het Deensche paviljoen is de tijdelijkheid van expositie-bouw vlot aanvaard. Het inwendige heeft het smakelijke van een hygiënische kinderkamer. De wanden zijn bedekt met wit papier en daarop chablone-achtige gekleurde tafereelen uit dit land van Andersen. Vlak gehouden door de effen kleuren op wit; doch voorstellende soms ingewikkelde landschappen met perspectieven en vele achter- en in elkaar schuivende plannen. Dit alles voorgedragen met die beminnelijke naïeviteit, waarmee niets mislukt; het voorrecht van wien moeilijkheden onbekend zijn.

Van zonnige onbezorgdheid tot verfijnde kunde vinden wij in de versiering van het Italiaansche paviljoen. Wie binnenkomt door de afdeeling propaganda en agricultuur ziet voor zich een paneel met een bijschrift, dat deze uitgestalde vruchten de producten zijn van het land van zon. De schildering